

Koniec a samota

Prológ:

Je to už takmer štyristo rokov, čo som prišiel s nápadom zostrojiť nanobotický imunitný systém. Mikroskopických robotov, ktorí by ma chránili pred chorobami a zraneniami, dokázali zabrániť starnutiu, čo by malo za následok s odolnosťou voči zraneniam a chorobám nesmrteľnosť. Zlepšili by moje zmysly, a zdokonalili pamäť. Nebolo problém spraviť technické nákresy a ani ich naprogramovať. Dokonca som jedného z nich zostrojil - mal priemer pätnásť cm, takže to už nebol nanobot, ale bol to plne funkčný prototyp. Pamäť robotov mala byť zdieľaná, inak by nemohli byť zostrojení dostatočne malí. Jediným problémom bolo zostrojiť ich v skutočnej veľkosti. To vtedy nebolo možné. Nemal som peniaze ani nástroje na niečo také.

Už takmer desať rokov na to však technika pokročila do takej miery, že to nebol problém. Nikto o tomto mojom projekte nevedel. Našťastie. Určite by ho chcela zneužiť armáda a to by malo hrozné následky pre celé ľudstvo. Hoci som ich už mal, nepoužil som ich. Čakal som na niečo, aj keď som sám nevedel na čo presne, asi na správny čas alebo nejaký odkaz.

Situácia sa však zmenila, keď mi o rok na to zomreli pri autonehode rodičia a brat, ja jediný som vyviazol len s odreninami. Ja, ktorý ako jediný som nemal rodinu, manželku, či len priateľku. To ja som bol ten, ktorý sedel za volantom. Keby som nemal kamarátov, asi by som sa obesil, ale oni ma podržali. Neustále mi opakovali, že to nebola moja vina a že sa nedalo nič robiť. To, že vodič toho kamiónu bol opitý, ma však nijako nedokázalo zbaviť toho strašného pocitu viny, že som to bol ja, kto zabil svojich rodičov. Uvedomil som si však krátkosť života a použil som nanobotov na sebe. Odvtedy som bol nesmrteľný.

Od tej doby však neubehli ani ďalšie dva roky, a ľudstvo čelilo niečomu horšiemu, než španielskej chrípke, strachu z BSE alebo H5N1. Celkom nečakane sa objavil celkom neznámy vírus, ktorý dostal poetické označenie „Horúca smrť“. Verejnosť ho však poznala pod názvom S14P3. Lieky na túto chorobu neexistovali. Každý, kto prišiel do styku s infikovaným, bol odsúdený na smrť. Po nakazení ste vedeli, že vám ostalo päť dní života. A ja som sa vtedy dozvedel, že sa nakazila aj Ad'a. Tá správa ma zasiahla ako blesk. Vôbec ma k nej nechceli pustiť, nikto nevedel o nanobotoch, nikto nevedel, že som bol jediný imúnny človek. Ja som sa k nej dostal tajne v jednu noc a uzdravil som ju. Predtým, než som jej nanobotov vstrekol striekačkou do tela, som jej povedal o nich všetko. Otázku ochrany pred zraneniami a možnosť nesmrteľnosti som nechal na jej rozhodnutí. Nikto tomu nechápal a bol problém ju dostať do bezpečia, pretože na nej chceli robiť pokusy, aby zistili, ako je možné, že prežila. Napokon to úrady po dvoch rokoch vzdali a zabudli na to. Bola opäť voľná, opäť zdravá. Opäť nedosiahnuteľná.

Keď sa teraz pozriem na Zem z vesmíru, vidím otrávené moria, vyprahnutú planétu bez života. Oceány majú zelenú farbu, zem je vyprahnutá a krvavo červená. Z planéty prekypujúcej životom ostala planéta podobná Marsu. Keď sa pozriem bližšie, vidím zvyšky Európy, svetadielu, ktorý za posledných päťdesiat rokov veľmi zmenil svoj tvar. Vidím zvyšky hôr v strednej Európe, vidím takmer celkom zničené mestá, vidím smrť.

Keď sa pozriem ešte bližšie, vidím seba. Sedím tam, kde býval môj domov. Neďaleko mňa preteká v slabom prúde veľmi znečistená rieka Myjava. Áno, ani za tých štyristo rokov som sa nevzdal svojho domova a posledných pätnásť rokov som žil opäť tu. Tu, kde to pre mňa všetko začalo.

Sem som tiež chodil do školy. Základná škola bola pre mňa veľmi jednoduchá. Spoznal som tu tiež niektorých svojich celoživotných priateľov, Jara a Martina. Oveľa viac spomienok však mám na Gymnázium, tiež v tomto meste. Získal som tu ďalších priateľov, vedomosti a skúsenosti. Dost' ovplyvnilo môj život, moje názory aj postoj k životu. Ako prichádzam k miestu, kde táto budova stála, vynárajú sa mi z mysle spomienky a pocity, prívál obrazov a zvukov, taký náhly, až

ma z toho rozbolela hlava. Akoby mi pred očami prebehol môj celý život na Gymnázium. Tu som zložil svoj prvý hudobný album, tu som napísal prvú poviedku, tu som tiež napísal prvý veľký program a zostavil osobnú internetovú stránku.

Tu som tiež spoznal lásku. Neopätovanú, ale asi pravú lásku, ktorej som sa nikdy skutočne nevzdal, ktorá vo mne žila stále. Aďa. Pousmejem sa a zvesím hlavu. To bola baba. Mala charakter a intelekt, a nič viac som u dievčat ani nehľadal. To, že vyzerala snáď najlepšie z triedy bolo vedľa toho úplne nepodstatné. Pomaly som prešiel k domu, kde vtedy bývala. Spomínam si na tenis, ktorý sme ja, Aďa a moji kamaráti hrávali na ihrisku neďaleko Gymnázia. Tiež si spomínam, ako som jej vyznal lásku - SMS-kou. Je to možno smiešne, ale v tej SMS-ke som sa zakoktal. Pozrel som smerom, kde bol byt v ktorom bývala. Raz som jej tam odniesol skúšobné testy z autoškoly, keď sme mali spolu robiť skúšky na vodičský preukaz. Následne sa mi presne vybavili slová, ktoré mi na moju SMS odpísala.

„Ahoj mato.welmi ma to potesilo, ale nemyslím ze je to good idea, pls nehnevaj sa“

Môj prvý pocit po prečítaní? Prázdno, akoby sa zastavil čas. Veľakrát som si ju prečítal, akoby som dúfal, že sa jej obsah zmení. Podľa toho, že mi odpoveď prišla asi po pol hodine, mi hneď bolo jasné, že nad odpoveďou premýšľala. Preto mi to nedalo, a vypýtal som si od nej vysvetlenie cez e-mail, prečo by to nebol dobrý nápad. Napísala mi, že ma neľúbi, vraj neprebehla medzi nami iskra, ale nech nevešiam hlavu, určite je na svete „veľa báb, ktoré by mali o mňa záujem,“ odkázala mi. Jej e-mail bol napísaný príjemným spôsobom, každopádne nebolo ľahké brať na zreteľ ten fakt, že som tu prehral na plnej čiare. Odvtedy som sa snažil pochopiť dievčatá, zistiť, čo chcú a čo očakávajú, ako myslia, ... ani si nemusím pripomínať, že som ani po desiatich rokoch nerozumel dievčatám tak, ako by som si želal.

Mal som však svojich priateľov. Či už to bol Martin, ktorý ma síce niekedy s Milošom svorne podpichovali a uťahovali si zo mňa, ale vedel som, že by som mnou išli aj na kraj sveta, alebo Iva, ktorej som sa mohol bez obáv zdôveriť s čímkoľvek a vedel som, že mi poradí a pomôže. Vedela ma vždy podporiť a zlepšiť mi náladu... zlatá Iva. Dodnes jej vďačím za neskonajúcu pomoc s nemčinou, ktorá mi nikdy nešla. Alebo Jaro, ktorý sa s Ivou dal dohromady. Dokonale sa dopĺňali. Jaro bol vždy tichý a málo výrečný pacifista, ktorého nič nerozhádzalo... takmer. Keď sa raz s Ivou pohádali, niesol to veľmi ťažko. Teraz som sa pre zmenu prechádzal miestami, kde predtým býval on. Následne som si spomenul na Michala s Milom. Hoci sme nemali spolu na začiatku tie najlepšie vzťahy, neskôr sa z nás stali nerozluční priatelia. Vždy bola sranda aj s Táňou. Nebola z tej istej triedy ako ja, bola o tri roky mladšia a spoznali sme sa na karate. Ďalšia, ktorej som mohol dôverovať. Živo si pamätám na jeden náš rozhovor, keď nedokázala pochopiť (alebo uveriť?), že som abstinent, nefajčiar a v osemnástich rokoch stále panic. Aj Adi a Nine, našim kamarátkam, som mohol vo všetkom dôverovať. Zvesil som zase hlavu a zamieril som k miestu, kde stávala nemocnica, kde som sa ráno o pol siedmej narodil. A zase som si spomenul na Aďu - ona sa tiež narodila v ten istý deň ako ja, ale ona večer a ja ráno.

Rozhliadol som sa po okolí. Všetko bolo vyprahnuté. Po oblohe sa valili ťaživé mračná, zavýjajúci vietor ticho spieval smutnú baladu. Dnes už na tejto planéte nikto nežil. Teda okrem mňa. Je toto vôbec život? To sotva. Toto je len holá existencia. A má holá existencia nejaký zmysel? Nie, nemá. Stratil som už všetko, čo som mohol stratiť. Ostali mi len vedomosti, spomienky a pocity. Pocity, ktoré ma tak spaľovali zvnútra, až by som kričal. Kričal od bolesti nad tým, že nikoho nemám. Som tu len ja, ja a prázdno nekonečna, ja a temné dni bez citu pred mnou.

Je vlastne nejaká nádej na zmenu? Nie. Čo teraz? Čo teraz? Som predsa nesmrteľný, nemôžem len tak zomrieť, kedy sa mi zachce. Alebo áno? S týmto som predsa počítal. Nastavím nanobotov, aby vyvolali prirodzenú smrť. Ved' už aj tak nemám čo stratiť.

Následne si znova spomeniem na Aďu - ona má tiež nanobotov, nie? Mohla to prežiť. A následne s uvedomím, že neviem, či sa rozhodla pre nesmrteľnosť. Nechal som to rozhodnutie na nej. Nikoho predsa k tomu nemôžem nútiť. Je to ťažké bremeno, s ktorým sa treba naučiť žiť. A čo ak si predsa len túto cestu zvolila? Viem, že vždy žila na Myjave, neopustila to tu. Ale dlho som o

nej nemal žiadne informácie. Nevie, či zomrela, alebo odišla, alebo si len zmenila meno, či sme sa len čírou náhodou nestretli po celé tie roky.

A vlastne stretli sme sa. Ešte niekoľko dní dozadu pred touto katastrofou, ktorá vyhladila celé ľudstvo. Ako to, že som si na to nespomenul? Veselo sme sa porozprávali v obchode. Zdalo sa, že bola rada, že ma vidí. Mal som sa jej spýtať, či sa rozhodla aj pre nezraniteľnosť, bolo na pohľad zrejmé, že už nestarla. Stále vyzerala tak krásne, ako som si ju vždy pamätal. Zasnene som si vzdychol. Vtedy sa mi nezdalo až také dôležité, či bola nezraniteľná, stačilo, že som vedel, že sa jej tak či tak nemôže nič vážne stať - alebo som si to aspoň myslel. Už by sme sa určite stretli, ak by to prežila. Buď nemala zapnutú nezraniteľnosť, alebo, keď uvidela, čo sa stalo, sa rozhodla, že radšej zomrie.

Pomaly som klesol na kolená, sadol som si. Takže tu už moja prítomnosť nemá naozaj žiadny význam. Ponoril som si hlavu do dlaní, a zrazu som si uvedomil, že mi po nej stekajú slzy. Po chvíli som si ale utrel tvár, zdvihol som hlavu a rozhodol som sa, že nemá zmysel odkladať jediné vyslobodenie z tejto temnej existencie. Moje slnko už zapadlo a nevyjde opäť na oblohu.

Rozhodol som sa nastaviť nanobotov tak, aby vyvolali prirodzenú smrť za desať minút. Zapol som nástroj na zadávanie príkazov nanobotom. Chvíľu som na naň bezradne pozeral, a potom som vyhládal a zvolil možnosť vyvolania prirodzenej smrti. Nastavil som desať minút.

Sedím na vyprahnutej zemi, silnejúci vietor ženie krvavé oblaky čoraz rýchlejšie oblohou, zapadajúce slnko sa na mňa cerí. Pozrel som naň, chcel som mu vynadať nech sa na mňa neuškrňa, ale potom som si uvedomil, že sa tvári zarmútene. Pozerám sa na zvolenú voľbu a odhodlávam sa stlačiť tlačidlo „Vykonať“. Niekoľko ma nežne chytil za plece.

Martin "DevelX" Jurča
(mjurca@centrum.cz, <http://www.allstarsteam.ic.cz/>)